

смели, неуловими. Какви ли не клопки бяха измислили те! И преследвачите се чудеха, как тези мирни и покорни хора, които така безропотно ги храниха толкоз време, се превърнаха на такива опасни врагове.

При Големия извор се струпаха всички преследвачи от всички краища на планината. Те чакаха с нетърпение заповед за тръгване. Първият съветник бързаше най-много, защото му се струваше, че ако остане още една нощ, планинците ще го пребият. Но трябваше да тръгнат вкупом. Така беше по-безопасно и за него. Напред щеше да пусне стражи, за да опитат пътя. След тях щяха да минат конници на малки групички. И най-сетне щеше да потегли главното ядро, сред което щеше да пътува и сам предводителят. Но как ще се завърнат в столицата? И как ще ги посрещне владетелят? Той сигурно ще заповяда да ги натоварят на един голям кораб и да ги хвърлят някъде в морето. Или ще ги прати да гребят.

Първият съветник, разтреперан и бледен, мислеше за това посрещане. Как ще го погледне владетелят? Никой никога не е сънувал дори такъв позор — войската на най-силния човек в света, разбита от някакви си диви планинци! Не, владетелят няма да прости това. Той сигурно беснееше вече от този безславен поход, от това неவிжданo поражение. И на всичко отгоре — без Орфея. Как ще живее той без песните му? По-рано се утешаваше, че преследвачите ще го намерят в планината, ще го заприщят и ще му го върнат. Но сега, когато няма да има вече надежда, че ще чуе пак вълшебните звуци на малкото планинче, той ще ослепее от злоба и ще газе де кого срещне...

Но време за бавене нямаше. Първият съветник заповяда с глух глас, и омърлушените пре-